

Jo Nesbø

De vleermuisman

Vertaald door Annelies de Vroom

2011

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

*It rose into space, its wings spread wide,
then fell, its wings now a fluttering cape
wrapped tight about the body of a man.*

FRANK MILLER

WALLA

SYDNEY, MENEER KENSINGTON
EN DRIE STERREN

Er klopte iets niet.

De vrouwelijke pascontroleur had eerst met een brede glimlach gezegd: *'How are you, mate?'*

'I'm fine,' had Harry Hole gelogen. Het was meer dan dertig uur geleden dat hij uit Oslo was vertrokken, en sinds de overstap in Bahrein had hij in diezelfde verdomde stoel voor de nooduitgang gezeten. Uit veiligheidsoverwegingen kon de rugleuning maar een klein stukje achterover, en voor ze Singapore hadden bereikt, had zijn ruggengraat het al bijna begeven.

De dame achter de balie glimlachte nu ook niet meer.

Ze had het paspoort met opvallende belangstelling bestudeerd. Of ze aanvankelijk door de foto of vanwege de schrijfwijze van zijn naam zo vrolijk was geweest, was moeilijk te zeggen.

'Business?'

Harry Hole bedacht dat vrijwel alle pascontroleurs elders op de wereld er *'Sir'* aan toegevoegd zouden hebben, maar hij had gelezen dat dit type formele beleefdheidsfrases niet zo gebruikelijk was in Australië. Dat gaf trouwens niet: Harry was niet zo bereisd of verwaand, hij wenste alleen zo snel mogelijk een hotelkamer met een bed.

'Yes,' had hij geantwoord, terwijl hij met zijn vingers op de balie trommelde.

En op dat moment had ze haar lippen op elkaar geknepen, een lelijk gezicht gekregen en ze had met scherpe stem gezegd: *'Why isn't there a visa in your passport, Sir?'*

Zijn hart sloeg een keer over, zoals het onvermijdelijk doet als het een vermoeden heeft van een catastrofe in aantocht. *'Sir'*

werd misschien pas gebruikt wanneer de situatie kritiek werd.

‘*Sorry, I forgot,*’ mompelde Harry, terwijl hij koortsachtig in zijn binnenzakken zocht. Waarom hadden ze zijn speciale visum niet in het paspoort vastgeniet zoals ze dat met gewone visa doen? Vlak achter zich in de rij hoorde hij het zwakke gedreun van een walkman en hij wist dat het zijn buurman uit het vliegtuig was. Hij had de hele reis hetzelfde bandje gedraaid. Waarom kon hij zich verdomme niet herinneren in welke zak hij het ding had gestopt? Warm was het ook, hoewel het bijna tien uur ’s avonds was. Harry voelde hoe het zweet hem uitbrak.

Eindelijk vond hij het document en hij legde het opgelucht op de balie.

‘*Police officer, are you?*’

De pascontroleur keek op van het speciale visum en staaarde hem onderzoekend aan, maar de samengeknepen lippen waren weg.

‘Ik hoop niet dat er een paar Noorse blondines zijn vermoord?’

Ze lachte schaterend terwijl ze vrolijk dansend met de stempel over het speciale visum ging.

‘*Well, just one,*’ antwoordde Harry Hole.

De aankomsthal stond vol vertegenwoordigers van touroperators en chauffeurs van limousines die allemaal een bordje opielden met een naam erop, maar geen Hole. Hij was net van plan een taxi te nemen toen een zwarte manspersoon, gekleed in een lichtblauwe spijkerbroek en een hawaiïhemd, vanuit de groep naambordjes op hem af kwam gestapt. Hij had een ongewoon brede neus en donker, krullend haar.

‘*Mister Hoo-li, I presume,*’ constateerde hij triomfantelijk.

Harry Hole liet het op zich inwerken. Hij had zich erop ingesteld dat hij de eerste tijd in Australië bezig zou zijn met het corrigeren van de uitspraak van zijn achternaam om te voorkomen dat hij verwisseld zou worden met een gat. Meneer Heilig was ondanks alles te prefereren.

‘*Andrew Kensington, how are ya?*’ grijnsde de man en hij stak hem een stevige hand toe.

Een ware citruspers.

‘*Welcome to Sydney – hope you enjoyed the flight?*’ zei de vreemdeling hartelijk, als de echo van de mededeling van de stewardess van nog maar twintig minuten geleden. Hij pakte de behoorlijk versleten koffer van Hole en begon zonder om te kijken richting uitgang te lopen. Harry bleef er vlak achter lopen.

‘Werk je voor de politie van Sydney?’ begon hij.

‘*Sure do, mate. Watch out!*’

De draaideur sloeg in Harry’s gezicht, precies op zijn neus, zodat de tranen in zijn ogen sprongen. Een slechte slapstick had niet slechter kunnen beginnen. Hij wreef over zijn neus en vloekte in het Noors. Kensington keek hem vol medelijden aan.

‘*Bloody doors, ay?*’ zei hij.

Harry gaf geen antwoord. Hij wist niet welk antwoord hier gebruikelijk was.

Op de parkeerplaats opende Kensington de kofferbak van een kleine, versleten Toyota en hij legde Harry’s bagage erin. ‘*Do you wanna drive, mate?*’ vroeg hij verbaasd.

Harry ontdekte dat hij aan de bestuurderskant stond. Verdomd, in Australië wordt links gereden. De stoel naast de chauffeur lag zo vol met papieren, cassettes en afval dat Harry beter achterin kon kruipen.

‘*You must be an Aboriginal,*’ zei hij terwijl ze de autoweg op draaiden.

‘*Guess there’s no fooling you, officer,*’ antwoordde Kensington en hij keek in de spiegel.

‘*In Norway we call you “australneger” – Australian negro.*’

Kensington bleef in de spiegel kijken.

‘*Really?*’

Harry begon zich slecht op zijn gemak te voelen.

‘Eh, ik wil alleen maar zeggen dat jouw voorvaderen duidelijk niet tot de misdadigers behoorden die hier tweehonderd jaar geleden uit Engeland heen werden gestuurd,’ zei Harry om

duidelijk te maken dat hij in ieder geval enige notie had van de geschiedenis van het land.

'That's right, Hoo-li, mijn voorvaderen waren er al een beetje eerder. Veertigduizend jaar, om precies te zijn.'

Kensington grijnsde in de spiegel. Harry nam zich voor een poosje zijn mond te houden.

'I see. Zeg maar Harry.'

'Oké, Harry, ik ben Andrew.'

Andrew was de rest van de rit aan het woord. Hij reed Harry naar King's Cross en legde uit dat dit gebied Sydneys tippelzone en het centrum van de drugshandel was, en verder gebeurde hier van alles wat het daglicht niet kon verdragen. De helft van de publieke schandalen bleek een connectie te hebben met een hotel of stripteasetent binnen deze vierkante kilometer.

'We zijn er,' zei Andrew plotseling. Hij stopte langs het trottoir, sprong uit de auto en tilde Harry's koffer uit de kofferbak.

'See ya tomorrow,' zei Andrew en meteen waren hij en de auto weg. Met een stijve rug en een jetlag die begon op te spelen, stond Harry ineens met zijn koffer op een trottoir voor het prestigieuze Crescent Hotel, in een stad met ongeveer evenveel inwoners als heel Noorwegen. Er stonden drie sterren naast het naambordje op de deur. De politiechef in Oslo stond niet bekend als erg royaal met betrekking tot de inkwartiering van zijn ondergeschikten. Maar misschien was dit toch nog niet zo slecht. Ambtenaren van de overheid zullen wel korting krijgen en de kleinste kamer van het hotel, dacht Harry.

En dat bleek inderdaad het geval.

EEN TASMAANSE DUIVEL,
EEN CLOWN EN EEN ZWEEDSE

Harry klopte voorzichtig op de deur van de chef van het politiedistrict Sydney South.

‘Binnen,’ klonk een bulderende stem vanuit de kamer. Een grote, brede man met een imponerende buik stond bij het raam, achter een bureau van eikenhout. Onder een uitgedunde haardos staken grijze, borstelige wenkbrauwen naar voren, maar de rimpels rond de ogen lachten.

‘Harry Holy uit Oslo, Noorwegen, *Sir*.’

‘Ga zitten, Holy. Je ziet er verdomd goed uit zo vroeg in de ochtend. Je bent toch niet bij een paar jongens van Narcotica op bezoek geweest, mag ik hopen?’ Neil McCormack lachte hartelijk.

‘Jetlag. Ik ben al sinds vier uur vanochtend klaarwakker, *Sir*,’ legde Harry uit.

‘Natuurlijk. Slechts een intern grapje van mijn kant. We hadden hier een paar jaar geleden een omvangrijke corruptiezaak, begrijp je. Tien politieagenten werden veroordeeld, onder andere voor het verkopen van dope aan elkaar. Men kreeg argwaan omdat een aantal van hen een etmaal lang klaarwakker bleef. Eigenlijk niet iets om grapjes over te maken,’ gniffelde hij opgewekt, hij zette zijn bril op en bladerde in de papieren die voor hem lagen.

‘Jij bent dus hierheen gestuurd om ons te helpen met het onderzoek naar de moord op Inger Holter, Noors staatsburger met werkvergunning voor Australië. Mooi, blond meisje, volgens de foto’s. Drieëntwintig jaar oud, is het niet?’

Harry knikte. McCormack was nu serieus: ‘Gevonden door

vissers aan de waterkant van Watson's Bay, om precies te zijn The Gap Park. Half ontkleed. Het lijkt erop dat ze eerst verkracht is, daarna gewurgd, geen spermaresten. Vervolgens is het lijk in het holst van de nacht naar het park getransporteerd, waar het van de rotsen is gegoooid.'

Hij maakte een grimas.

'Met een beetje slechter weer hadden de golven haar vast meegenomen, maar in plaats daarvan bleef ze dus liggen op de stenen en werd ze de volgende ochtend gevonden. We hebben zoals gezegd geen sperma en de reden daarvoor is dat haar schede als een visfilet is opengesneden en het zeewater dit meisje grondig gewassen heeft. Daardoor hebben we ook geen vingerafdrukken, maar we weten bij benadering het tijdstip van overlijden...' – McCormack nam zijn bril af en wreef over zijn gezicht – 'en we hebben geen moordenaar. Wat ben jij verdomme van plan hier te doen, mister Holy?'

Harry stond op het punt om te antwoorden, maar kreeg de kans niet. 'Ja, ja, wat jij van plan bent te doen, is zorgen dat je erbij bent als we die duivel in de boeien slaan, vervolgens de Noorse pers vertellen wat een geweldige klus we samen hebben geklaard, erop letten dat we niemand van de Noorse ambassade of hun relaties voor het hoofd stoten, en dit verder zien als een vakantie. Vergeet niet een kaartje naar je geliefde politiechef te sturen. Hoe gaat het overigens met haar?'

'Uitstekend, voor zover ik weet.'

'Een zeer bekwame vrouw. Ze heeft je toch wel uitgelegd wat er van je wordt verwacht?'

'Zo'n beetje. Ik moet meedoen aan het onderz...'

'Mooi. Vergeet dat. Hier heb je de nieuwe regels. Regel nummer één: vanaf nu heb je met mij te maken, met mij en alleen met mij. Nummer twee: je neemt nergens aan deel zonder dat ik je daartoe opdracht heb gegeven. En nummer drie: één misstap en je zit op het eerste het beste vliegtuig naar huis.'

Het werd met een lach gezegd, maar de boodschap was duidelijk: handen af van de zaak, je bent hier als waarnemer. Hij

had net zo goed zijn zwembroek en fototoestel mee kunnen nemen.

‘Ik heb begrepen dat Inger Holter een of andere televisieberoemdheid was in Noorwegen.’

‘Min of meer bekend, *Sir*. Ze was een van de presentatoren van een jeugdprogramma dat een paar jaar geleden op televisie was. Ze was eigenlijk zo’n beetje vergeten voordat dit gebeurde.’

‘Ja, ik heb gehoord dat deze moord bij jullie veel aandacht krijgt. Een paar kranten hebben al mensen hierheen gestuurd. We hebben ze gegeven wat we hebben, en dat is niet veel, dus ze zullen het wel snel zat worden en naar huis gaan. Ze weten niet dat jij hier bent, we hebben onze eigen kindermeisjes om voor hen te zorgen, dus daar hoeft je je niet druk over te maken.’

‘Hartelijk dank, *Sir*,’ zei Harry en hij meende het. De gedachte aan overijverige Noorse journalisten in zijn nek was beslist niet aanlokkelijk.

‘Oké, Holy, ik zal eerlijk tegen je zijn en zeggen hoe het ervoor staat. Het is me door mijn chef heel duidelijk gemaakt dat deze zaak zo snel mogelijk opgehelderd moet worden. Het gaat zoals gewoonlijk om politiek en pecunia.’

‘Pecunia?’

‘Nou, we denken dat de werkloosheid in Sydney dit jaar boven de tien procent zal uitkomen, en de stad heeft iedere dollar nodig die we uit de toeristenindustrie krijgen. De Olympische Spelen van 2000 staan voor de deur en de toeristenstroom uit Scandinavië neemt flink toe. Moorden, vooral onopgehelderde moorden, zijn een slechte reclame voor de stad. Dus we doen wat we kunnen. We hebben een team van vier rechercheurs op de zaak gezet en bovendien mogen we met voorrang gebruikmaken van alle faciliteiten van het bureau – alle databanken, de technische recherche, het laboratoriumpersoneel. Enzovoorts.’

McCormack haalde een vel papier tevoorschijn, keek erop en fronste zijn wenkbrauwen.

‘Eigenlijk zou je samenwerken met Wadkins, maar aangezien

je uitdrukkelijk hebt gevraagd naar Kensington zie ik geen reden om me daartegen te verzetten.'

'*Sir*, ik heb voor zover ik weet...'

'Kensington is een goede vent. Er zijn niet veel Aboriginals die kans zien zich zo omhoog te werken als hij.'

'O nee?'

McCormack haalde zijn schouders op.

'Het is nu eenmaal zo. Nou, Holy, als er iets is, dan weet je me te vinden. Nog vragen?'

'Eh, slechts een kleine formaliteit, *Sir*. Ik vraag me af of *Sir* in Australië de juiste aanspreekvorm is of dat het een beetje te...?'

'Formeel? Stijfjes? Ja, dat is het wel. Maar ik vind het wel prettig. Het maakt me er weer op attent dat ik inderdaad de chef ben van deze winkel.' McCormack bulderde van het lachen en sloot de ontmoeting af met een sappige handdruk.

'Januari is het toeristenseizoen in Australië,' legde Andrew uit terwijl ze rond Circular Quay bumper aan bumper reden.

'Iedereen komt het Operahuis bekijken en maakt een boottochtje in The Harbour en kijkt naar de dames op Bondi Beach. Jammer dat je moet werken.'

Harry haalde zijn schouders op.

'Ik vind het best. Ik krijg het altijd Spaans benauwd van reisgezelschappen. Ik voel dan altijd de neiging opkomen om te gaan slaan.'

Ze kwamen op New South Head Road uit, waar de Toyota snel in oostelijke richting naar Watson's Bay reed.

'Oost-Sydney is niet te vergelijken met Oost-Londen,' legde Andrew uit terwijl ze het ene nog chiquere huis na het andere passeerden. 'Deze wijk heet Double Bay. Wij noemen hem Double Pay.'

'Waar woonde Inger Holter?'

'Ze woonde een tijdje samen met haar vriend in Newton voordat ze uit elkaar gingen en zij naar een eenkamerflatje in Glebe verhuisde.'

‘De vriend?’

Andrew haalde zijn schouders op.

‘Hij is Australiër, computerprogrammeur en heeft haar ontmoet toen ze hier twee jaar geleden met vakantie was. Hij heeft een alibi voor de moordnacht en is ook niet bepaald het prototype van een moordenaar. *But ya never know, do ya?*’

Ze parkeerden onder aan The Gap Park, een van de vele groene longen van Sydney. Steile stenen trappen voerden naar het verwaaide park dat hoog boven Watson’s Bay in het noorden en de Stille Zuidzee in het oosten lag. De hitte viel op hen toen ze de autoportieren openden. Andrew zette een grote zonnebril op die bij Harry associaties met een plaatselijke pornobaas oproep. Om de een of andere reden had zijn Australische collega vandaag een strak pak aangetrokken, en Harry vond dat de zwarte, brede man er een beetje lachwekkend uitzag terwijl hij voor Harry uit de trap naar het uitzichtpunt op liep.

‘Hier zie je de Stille Zuidzee, Harry. Volgende stop Nieuw-Zeeland, ongeveer tweeduizend natte kilometers verderop.’

Harry keek rond. Naar het westen zag hij het centrum met de Harbourbrug, naar het noorden het badstrand en de zeilboten in Watson’s Bay en het groene Manly, de voorstad aan de noordkant van de baai. Naar het oosten golfde de horizon in een spectrum van verschillende tinten blauw. De klippen voor hen doken recht naar beneden, en heel ver in de diepte besloten de golven in een donderend crescendo hun lange tocht tussen de rotsen.

‘Oké, Harry, nu sta je op historische grond,’ zei Andrew. ‘In 1788 zonden de Engelsen hun eerste schip met gevangenen naar Australië. Er was besloten dat ze zich zouden vestigen aan de Botany Bay, een paar mijl ten zuiden hiervan, maar eenmaal aangekomen meende die beste kapitein Philip dat het landschap te barbaars was en hij stuurde een bootje naar het noorden om iets beters te vinden. Het bootje voer rond de kaap waar we nu op staan en vond de beste haven van de wereld. Korte tijd later volgde kapitein Philip met de rest van de vloot:

11 schepen, 750 gevangenen, vrouwen en mannen, 400 zeelui, vier marinecompagnies en voorraden voor twee jaar. Maar dit land is ruiger dan het op het eerste gezicht lijkt. De Engelsen zagen geen kans om de natuur te gebruiken zoals de Aboriginals dat hadden geleerd. Toen het volgende bevoorradingschip tweeënhalf jaar later aankwam, waren de Engelsen al bijna verhongerd.'

'Zo te zien ging het langzamerhand beter.' Harry knikte naar de groene hellingen van Sydney en hij voelde een zweetdruppel tussen zijn schouderbladen lopen. Van deze warmte kreeg hij kippenvel.

'Voor de Engelsen was dat zeker het geval,' zei Andrew en hij spugde een flinke klodder spug over de rand. Ze volgden de klodder een poosje met hun ogen naar beneden totdat hij in de wind verdween.

'Ze mag blij zijn dat ze de val niet meer heeft beleefd,' zei hij. 'Ze moet de klippen onderweg naar beneden hebben geraakt, want er waren grote stukken vlees van haar lichaam afgescheurd toen we haar vonden.'

'Hoe lang was ze dood voordat ze werd gevonden?'

Andrew maakte een grimas. 'De politiearts zei achtenveertig uur. Maar hij...'

Hij zette zijn duim tegen zijn lippen. Harry knikte. De politiearts had iets te veel fantasie.

'Jij wordt sceptisch als de getallen te rond zijn?'

'Ze werd vrijdagochtend gevonden, dus laten we aannemen dat ze in de loop van woensdagnacht is overleden.'

'Waren hier nog sporen?'

'Zoals je kunt zien, parkeren de auto's hierbeneden. Het gebied is 's nachts niet verlicht en er komen relatief weinig mensen. We hebben geen getuigenverklaringen gekregen, en daar rekenen we eerlijk gezegd ook niet op.'

'Dus wat doen we nu?'

'Nu doen we wat de chef me heeft opgedragen. We gaan naar een restaurant en verteren een beetje van het staatsbudget. Je

bent per slot van rekening de hoogste Noorse representant van de politie in een straal van tweeduizend kilometer. Op z'n minst.'

Andrew en Harry zaten aan een wit gedekte tafel. Het visrestaurant Doyle's lag aan de Watson's Bay en slechts een klein zandstrandje scheidde het van de zee.

'Belachelijk mooi, niet?' zei Andrew.

'Als een prachtige ansichtkaart.'

Een jongetje en een meisje bouwden vlak voor hen een zandkasteel op het strand tegen een achtergrond van een azuurblauwe zee en vruchtbare groene hellingen met de trotse skyline van Sydney in de verte.

Harry koos mosselen en Tasmaanse forel, Andrew een Australische platvis waar Harry uiteraard nog nooit van had gehoord. Andrew bestelde een fles Chardonnay Rosemount, 'helemaal verkeerd bij dit eten, maar hij is wit, hij is goed en past precies binnen het budget', en keek tamelijk verrast toen Harry verklaarde geen alcohol te drinken.

'Quaker?'

'Dat is het niet.'

Doyle's was een oud visrestaurant, het werd gerund door één familie, en het stond bekend als een van de beste in Sydney, vertelde Andrew. Het was hoogseizoen en stampvol en Harry nam aan dat het de reden was dat ze moeilijk contact met de bediening konden krijgen.

'De obers hier lijken op de planeet Pluto,' zei Andrew geërgerd. 'Ze cirkelen ergens in de periferie, duiken slechts om de twintig jaar op en zelfs dan is het onmogelijk om ze met het blote oog te zien.'

Harry was niet in staat enige ergernis bij zichzelf op te roepen en leunde met een tevreden zucht achterover in zijn stoel.

'Maar ze hebben fantastisch eten,' zei hij. 'Dit verklaart dus jouw pak.'

'Niet alleen. Zoals je ziet, is het hier niet zo formeel. Maar ik

heb goede ervaringen met niet in spijkerbroek en T-shirt te verschijnen in dergelijke gelegenheden. Met mijn uiterlijk moet je een beetje compenseren.’

‘Wat bedoel je?’

Andrew keek naar Harry.

‘Aboriginals hebben bepaald geen hoge status in dit land, zoals je waarschijnlijk al hebt begrepen. Al vroeg schreven de Engelsen naar huis dat de oorspronkelijke bewoners een zwak hadden voor alcohol en misdaad,’ vertelde hij. Harry luisterde geïnteresseerd.

‘Ze meenden dat het in de genen zat. “Het enige waar ze goed in zijn, is het maken van duivelse muziek door op lange, holle stukken hout te blazen die ze *didgeridoo* noemen,” schreef één van hen. Nou, Australië is een land dat er prat op gaat verschillende culturen geïntegreerd te hebben tot een functionerende samenleving. Maar functioneren voor wie? Het probleem, of het voordeel, afhankelijk van hoe je het bekijkt, is dat de oorspronkelijke bevolking is verdwenen.

De Aboriginals zijn vrijwel geheel afwezig in het maatschappelijke leven van Australië, behalve dan in politieke kwesties die handelen over specifieke belangen van de Aboriginals en hun cultuur. Australiërs betalen een aflaat door in hun huizen kunst van de Aboriginals aan de muur te hangen. De Aboriginals zijn daarentegen goed vertegenwoordigd in de rij voor de sociale bijstand, de zelfmoordstatistieken en de gevangenis. Als je een Aboriginal bent dan is je kans om in de gevangenis te belanden zesentwintig keer groter dan voor een andere Australiër. Denk daar eens over na, Harry Holy.’

Andrew dronk de rest van zijn wijn op terwijl Harry erover nadacht. En over het feit dat hij zojuist waarschijnlijk de beste vismaaltijd had gegeten in zijn tweeëndertigjarige leven.

‘En toch is Australië niet racistischer dan andere landen. We hebben immers een multiculturele samenleving met mensen uit alle delen van de wereld. Wel is het zo dat het de moeite loont een pak te dragen als je naar een restaurant gaat.’

Harry knikte weer. Er viel verder niets meer over te zeggen.

‘Inger Holter werkte in een bar?’

‘Inderdaad. The Albury in Oxford Street in Paddington. Ik had gedacht dat we daar vanavond heen konden gaan.’

‘Waarom niet direct?’ Harry merkte dat hij genoeg begon te krijgen van alle rust.

‘Omdat we eerst de huisbaas een bezoekje gaan brengen.’ Pluto dook onaangekondigd op aan de sterrenhemel.

Glebe Point Road bleek een gezellige, niet te drukke straat te zijn waarin kleine, eenvoudige en hoofdzakelijk buitenlandse restaurantjes naast elkaar zaten.

‘Dit was vroeger de wijk van de bohemiens,’ vertelde Andrew. ‘Ik woonde hier in de jaren zeventig als student vlak in de buurt. Nog steeds vind je hier die typische vegetarische restaurants voor mensen die het milieu na aan het hart hebben liggen en er een alternatieve levenswijze op na houden en boekhandels voor lesbiennes en meer van dat soort zaken. Maar de oude hippies en junkies zijn verdwenen. En vanaf het moment dat Glebe populair werd, gingen de huurprijzen omhoog, dus nu zou ik met mijn politieszalaris niet eens voldoende geld hebben om hier te wonen.’

Ze sloegen rechts af Hereford Street in en passeerden het hek van nummer 54. Een klein, zwart, harig dier kwam hen keffend tegemoet en ontblootte een rij kleine, scherpe tanden. Het monstertje zag er werkelijk woest uit en vertoonde een trefende gelijkenis met de foto van ‘de Tasmaanse duivel’ uit de toeristenfolder. Agressief en bepaald onaangenaam als hij je naar de keel vliegt, stond er. De soort was vrijwel uitgeroeid en Harry hoopte vurig dat dat klopte. Terwijl dit exemplaar met een wijd opengesperde bek op hem af kwam gerend, tilde Andrew zijn voet op, trof het dier vol. Jankend vloog het naar de bosjes bij het hek.

Een dikbuikige man die eruitzag of hij zojuist was opgestaan,

stond met een chagrijnig gezicht in de deuropening toen ze de trap op liepen.

‘Waar is de hond?’

‘Die ligt de rozenstruiken te bewonderen,’ deelde Andrew glimlachend mee. ‘Wij zijn van de politie, Moordzaken. Mister Robertson?’

‘Ja, ja. Wat willen jullie nu weer? Ik heb toch al gezegd dat ik alles gezegd heb wat ik weet.’

‘En nu hebt u gezegd dat u hebt gezegd dat u hebt gezegd...’ Er volgde een lange stilte waarin Andrew bleef glimlachen en Harry zijn gewicht van zijn linkervoet naar zijn rechervoet verplaatste.

‘Het spijt me, mister Robertson, we zullen u niet tot in de eeuwigheid lastigvallen, maar dit is de broer van Inger Holter en hij wil graag haar kamer zien, als dat niet te veel moeite is.’

Robertsons houding veranderde op slag.

‘Het spijt me, ik wist niet... Kom binnen!’ Hij opende de deur en ging hen voor de trap op.

‘Tja, ik wist eigenlijk niet eens dat Inger een broer had. Maar nu je het zegt, zie ik natuurlijk de gelijkenis.’

Achter hem draaide Harry zich half om naar Andrew en sloeg zijn ogen ten hemel.

Er was geen poging gedaan om Ingers kamer op te ruimen. Overal slingerden kleren, tijdschriften, volle asbakken en lege wijnflessen.

‘Eh, de politie vroeg me niets aan te raken.’

‘We begrijpen het.’

‘Ze kwam gewoon op een avond niet thuis. Gewoon verdwenen.’

‘Bedankt, Mr Robertson, we hebben de verklaring gelezen.’

‘Ik heb tegen haar gezegd dat ze niet de route over Bridge Road en de vismarkt moest nemen wanneer ze ’s avonds naar huis ging. Het is er donker en massa’s zwarten en spleetogen...’ Hij keek geschrokken naar Andrew Kensington: ‘Het spijt me, ik wilde niet...’

‘Het hindert niet. U kunt gaan, mister Robertson.’

Robertson stommelde de trap af en ze hoorden gerinkel van flessen in de keuken.

In de kamer stonden een bed, een bureau en een paar boekenkasten. Harry keek rond en probeerde een beeld te krijgen van Inger Holter. Victimologie: zich inleven in de situatie van het slachtoffer. Hij kon zich dat tamelijk brutale meisje van het tv-schermbild met haar goedbedoelde, jonge engagement en haar blauwe, onschuldige blik nog redelijk goed voor de geest halen.

Ze behoorde in ieder geval niet tot de huiselijke types die al hun vrije tijd spenderen aan het inrichten van het nest. Er hingen geen schilderijen aan de muur, alleen een poster van de film *Braveheart* met Mel Gibson. Harry kon zich de film alleen maar herinneren omdat die om onbegrijpelijke redenen een Oscar voor de beste film had gewonnen. Juist, dacht hij. Dus ze had een slechte smaak als het om films gaat. En mannen. Hij behoorde zelf tot degenen die zich persoonlijk verraden voelden toen Mad Max een Hollywoodster werd.

Aan de muur was verder een foto van Inger geprikt waarop ze op een bank zat voor een paar kleurrijke, westernachtige gevels, samen met een groep langharige, bebaarde knullen. Ze had een flodderige, paarse jurk aan. Het blonde haar hing recht naar beneden langs haar bleke, ernstige gezicht. De jongeman met wie ze hand in hand zat, had een baby op schoot.

In de boekenkast lag een pakje shag en er stonden een paar boeken over astrologie en een grof gesneden houten masker met een lange neus, naar beneden gebogen als een snavel. Harry draaide het masker om. ‘Made in Papua New Guinea’ stond er op de prijssticker.

De kleren die niet op het bed of de vloer lagen, hingen in een kleine klerenkast. Veel was het niet. Een paar katoenen blouses, een versleten cape en een grote strohoed op de hoedenplank.

Andrew haalde een pakje vloeitvoorschoon uit de la van het bureau.

‘King Size Smoking Slim. Ze draaide behoorlijk grote shagjes.’

‘Hebben jullie hier drugs gevonden?’ vroeg Harry.

Wijzend naar de vloeitjes, schudde Andrew zijn hoofd.

‘Maar als we de asbak hadden uitgezogen dan wil ik wedden dat we sporen van cannabis hadden gevonden.’

‘Waarom is dat niet gebeurd? Is de technische recherche hier niet geweest?’

‘Ten eerste hebben we geen reden om aan te nemen dat dit de plaats delict is. En ten tweede is het roken van marihuana niet iets om van achterover te vallen. Hier in New South Wales hebben we een pragmatische houding ten opzichte van marihuana dan in sommige andere deelstaten van Australië. Ik wil niet uitsluiten dat de moord gerelateerd kan zijn aan drugs, maar een enkele joint is in dit verband nauwelijks interessant. Er worden coke en designerdrugs gedeald in The Albury, maar geen van de ondervraagden heeft iets gezegd, en er zijn geen sporen gevonden tijdens het bloedonderzoek. Ze was in ieder geval niet verslaafd aan harddrugs. Ze had geen sporen van injectieaalden, en we hebben een goed beeld van het junkiemilieu.’

Harry keek hem aan. Andrew schraapte zijn keel.

‘Dat is de officiële verklaring in ieder geval. Hier is trouwens iets waarmee jij ons kan helpen, dachten we.’

Het was een Noorse brief. ‘Lieve Elisabeth’ stond erboven en hij was duidelijk nog niet af. Harry vloog erdoorheen:

Ja echt, echt, het gaat goed met me, en wat nog belangrijker is: ik ben verliefd! Hij is natuurlijk zo knap als een Griekse god, met lang, krullend bruin haar, een klein, gespierd lijf en een blik die je zegt wat hij al tegen je heeft gefluisterd: dat hij je nu wil hebben – direct –, achter het volgende muurtje, op de wc, op tafel, op de grond, overal. Hij heet Evans, is tweeëndertig jaar, is (surprise, surprise) eerder getrouwd geweest en heeft een prachtig jochie van anderhalf jaar dat Tom-Tom heet. Op het moment heeft hij geen echte baan, maar doet hij wat voor zichzelf.

En, ja, ik weet dat je problemen verwacht, en ik beloof dat ik me niet laat meesleuren. Voorlopig niet in ieder geval.